ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **Ing. Martina Kákony**, bytem Soběslav II, U Slováka 1075/0, právně zastoupeného Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem v Praze 10, Moskevská 532/60, proti žalovanému M**ěstu Soběslav**, sídlem Soběslav, náměstí Republiky 59, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, **t a k t o :**

I. Zásah hlídky městské policie města Soběslav, provedený na Soběslavských slavnostech dne 19. 9. 2015, jímž byl žalobce vykázán při výkonu petičního práva z místa konání Soběslavských slavností, byl nezákonný.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.800,- Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 20. 11. 2015 Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal určení, že zásah hlídky městské policie města

Soběslav, provedený na Soběslavských slavnostech dne 19. 9. 2015 v 11:39 hodin, jímž byl žalobce vykázán z místa konání Soběslavských slavností, byl nezákonný.

Žalobce v žalobě uvádí, že na Soběslavských slavnostech konaných dne 19. 9. 2015 vykonával petiční právo způsobem aprobovaným zákonem č. 85/1990 Sb., o petičním právu (dále „petiční zákon“), když na místě přístupném veřejnosti, na okraji místa pořádání slavností vystavil petici a podpisové archy. V čase 11:39 hod. byl žalobce vykázán hlídkou městské policie z místa, kde vykonával petiční právo do ulice Palackého, která se nachází mimo místo konání Soběslavských slavností. Žalobce tvrdí, že zásah městské policie byl nezákonný.

Žalobce je toho názoru, že výkon jeho petičního práva neodporoval ani zákonu, ani rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odbor výstavby a regionálního rozvoje, č.j. Výst. 18565/2015/Kub a č.j. Výst. 18542/2015/Kub ze dne 4. 9. 2015 (dále jen „Rozhodnutí MúS“), protože petiční zákon výslovně stanoví, že k výkonu petičního práva není třeba povolení státního orgánu. Žalobce má za to, že rozhodnutí MúS o povolení zvláštního užívání komunikace opravňuje pořadatele Soběslavských slavností k užití místa, na které se povolení vztahuje. Nedává však pořadateli ani žalovanému právo bránit žalobci ve výkonu jeho petičního práva na tomto veřejném prostranství, resp. na místě veřejně přístupném, kterým místo konání Soběslavských slavností bezesporu bylo. Umístění petičního stánku na veřejném prostranství nepodléhá ohlašovací povinnosti ani místnímu poplatku pro účely zvláštního užívání veřejného prostranství ve smyslu zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích.

Dne 26. 10. 2015 vydal Městský úřad Soběslav příkaz č.j. MS/20979/2015/02/OOSM-OP-114/Har, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestože při zásahu žalobce upozorňoval zasahující policisty, že v místě konání slavností vykonává své petiční právo dovoleným způsobem.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trvá na zákonnosti zásahu hlídky městské policie města Soběslavi, provedeného na Soběslavských slavnostech pořádaných dne 19. 9. 2015. Žalovaný se neztotožňuje s právním hodnocením předmětného zásahu městské policie města Soběslavi obsaženým v žalobě. Žalovaný uvádí, že zásah městské policie nebyl namířen proti výkonu petičního práva žalobce, ale proti neoprávněnému záboru veřejného prostranství žalobcem. Tímto neoprávněným záborem bylo zároveň porušeno rozhodnutí MúS, na jehož základě byla vyhrazena veřejná prostranství Kulturnímu domu města Soběslavi pro pořádání kulturní akce Soběslavské slavnosti 2015. Žalovaný zastává názor, že předmětné užití veřejného prostranství, tedy pozemku parc. č. 3896, k. ú. Soběslav, žalobcem je formou zvláštního užití veřejného prostranství, neboť žalobce z užívání této části veřejného prostranství vyloučil jiné osoby, včetně Kulturního domu města Soběslavi, kterému bylo užití tohoto veřejného prostranství povoleno pro pořádání Soběslavských slavností 2015. Žalobce tak porušil právo veřejnosti na obecné užívání části veřejného prostranství v rozsahu svého záboru, a současně právo Kulturního domu města Soběslavi na zvláštní užívání veřejného prostranství.

Podle žalovaného neopravňuje výkon petičního práva žalobce k protiprávnímu jednání. Žalobce měl ve svém stánku nabízet prezentační materiály Pirátské strany, tuto stranu propagovat a výkon petičního práva byl jen vedlejší činností stánku. Jednání žalobce

tak bylo v příkrém rozporu s nepolitickým charakterem kulturní akce Soběslavské slavnosti 2015. Žalovaný závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce v replice uvedl, že rozhodnutí Městského úřadu Soběslav vydaná dne 4. 9. 2015 nebyla nikde zveřejněna a nemohla být vůči žalobci jakkoliv závazná. Dále uvedl, že prostor, na kterém žalobce vykonával petiční právo, nebyl pořadatelem slavností využíván a po vykázání žalobce z tohoto prostoru zůstal zcela prázdný. Žalobce rovněž poukázal na politický podtext celé kulturní akce, když pořadatel a ředitel Kulturního domu města Soběslav je členem rady města za vládnoucí koalici, na akci byli přítomni všichni koaliční zastupitelé a starosta města, který měl slavnostní proslov.

Ze spisu žalovaného vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Dne 4. 9. 2015 bylo Městským úřadem Soběslav vydáno rozhodnutí č.j. MS/18545/2015, kterým se povoluje uzavírka místní komunikace, ulice Jirsíkova v Soběslavi pro pořádání kulturní akce Soběslavské slavnosti 2015, v době na jeden den, tj. 19. 9. 2015.

Téhož dne, tedy 4. 9. 2015 bylo vydáno i rozhodnutí MúS, jímž bylo povoleno zvláštní užívání silnic místních komunikací ulice Jirsíkova a Horní Příkopy v Soběslavi pro pořádání této kulturní akce v době 19. 9. 2015 od 00:00 do 24:00 hodin.

Dne 19. 9. 2015 ve 2:44 hodin informoval žalobce prostřednictvím emailu vrchního strážmistra městské policie, Miroslava Drse, že bude dne 19. 9. 2015 v okolí hradu provozovat „petiční stánek“. Pan Drs žalobci obratem odpověděl, že je na tento den vydáno rozhodnutí o zvláštním užívání k Soběslavským slavnostem a jiný zábor prostranství bude v rozporu s tímto rozhodnutím.

V úředním záznamu ze dne 19. 9. 2015 jsou uvedeny okolnosti vykázání žalobce z prostor vymezených rozhodnutím MúS a zápis o podaném vysvětlení Mgr. Petra Valeše, pořadatele kulturní akce Soběslavské slavnosti 2015.

Dne 12. 10. 2015 bylo Městskému úřadu Soběslav doručeno oznámení o podezření, že byl spáchán žalobcem přestupek.

Dne 6. 11. 2015 si žalobce převzal příkaz č.j. MS/20979/2015/02/OOSM-OP-114/Har, kterým byl uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 23. 11. 2015 odpor, příkaz byl zrušen v celém rozsahu a správní orgán pokračoval v řízení podle § 87 odst. 4 věta druhá zákona o přestupcích.

Usnesením ze dne 30. 11. 2015, č.j. MS/20979/2015/10/OOSM-OP-114/Har bylo řízení o přestupku žalobce přerušeno do doby skončení řízení o předběžné otázce, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, které je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 10A 210/2015.

Krajský soud se věcí zabýval podle § 82 a násl. s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souzené věci spatřuje žalobce nezákonný zásah odpovídající požadavkům § 82 s.ř.s., jestliže byl městskou policií vykázán i s petičním stánkem z místa konání Soběslavských slavností do ulice Palackého.

Ustanovení § 82 s.ř.s. je zapotřebí vykládat v kontextu s účelem správního soudnictví, jak je formulován v § 2 téhož zákona. Účelem správního soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob, přičemž se tak děje způsobem stanoveným soudním řádem správním a za podmínek tam stanovených. Veřejná subjektivní práva zakládají právní předpisy pro jejich adresáty ve vztazích k veřejné správě. Porušení zákonnosti však nezbytně nemusí znamenat porušení subjektivního veřejného práva.

Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že o nezákonný zásah se jedná zásadně tehdy, je-li kumulativně splněno všech pět podmínek vymezených v ustanovení § 82 s.ř.s., žalobce tak musí být *přímo* (1. podmínka) *zkrácen na svých právech* (2. podmínka) *nezákonným* (3. podmínka) *zásahem* správního orgánu v širším slova smyslu, *který není rozhodnutím* (4. podmínka) a *byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo* (5. podmínka). Při nedodržení byť jedné z těchto podmínek se o nezákonný zásah, pokyn nebo donucení nejedná.

Soud se nejprve zabýval splněním výše uvedených podmínek.

Vykázáním žalobce z místa konání Soběslavských slavností, tedy z místa veřejně přístupného, došlo k přímému zkrácení žalobce na jeho právech, především na výkonu žalobcova politického práva zaručeného Listinou základních práv a svobod. První a druhá podmínka pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. byla splněna.

Podle článku 18 Listiny základních práv a svobod je zaručeno petiční právo jako jedno ze základních práv. Jedná se o právo politické a je přiznáno každému, jak osobám fyzickým, tak právnickým. Výkon tohoto práva je upraven v zákoně č. 85/1990 Sb., o právu petičním (dále jen „petiční zákon“). Petiční zákon zakazuje komukoliv bránit ve výkonu petičního práva, nebo potenciálně ohrožovat realizaci tohoto práva. Podle ustanovení § 2 petičního zákona vedle požadavku, že nikomu nesmí být bráněno ve výkonu petičního práva, platí zásada, že výkon petičního práva nesmí být nikomu na újmu, v souladu s legitimním požadavkem, že nikdo nesmí zneužívat svých práv a svobod na úkor jiných. Petiční právo, stejně tak jako každé jiné právo, tak není právem neomezeným, ale je limitováno jednak zněním článku 18 Listiny základních práv a svobod a rovněž tak inherentními hranicemi základních práv a svobod. Krajský soud v této věci odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 4. 1998, sp. zn. II ÚS 20/98, kde Ústavní soud konstatoval, že *„je nepochybné, že petiční právo je ústavně zaručeno v rozsahu, kterým nezasahuje do jiných základních práv. V případě, že je zneužito (čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – č. 209/1992 Sb.) v rozporu s Listinou nebo zákonem, (…) nejde v tomto rozsahu o ústavně zaručené základní právo a z tohoto důvodu se na ně nevztahuje ani ustanovení čl. 3 odst. 3 Listiny.*

Třetí podmínka spočívající v nezákonnosti zásahu je soudem spatřovaná v samotném vykázání žalobce z místa veřejně přístupného. Jak je patrné ze správního spisu a z přiložené fotodokumentace, žalobce vykonával na travnaté ploše hraničící s ulicí Jirsíkova petiční právo způsobem, který je předpokládaný jak Listinou základních práv a svobod, tak i petičním

zákonem. Žalobce si za účelem výkonu petičního práva přistavil malý stolek, opatřený vlajkou Pirátské strany. Vzhledem k charakteru petičního práva, jako práva politického je podle názoru zdejšího soudu zcela přiléhavé a ničemu neodporující vybavení petičního „stánku“ touto vlajkou. Petice byla sestavena politickým hnutím „Piráti pro Soběslav“ a tato politická strana může jakýmkoliv způsobem, který neodporuje zákonu, vyzývat obyvatele, resp. nositele petičního práva k podpoře petice. Petiční zákon výslovně zakazuje komukoliv bránit ve výkonu petičního práva, současně musí být každému umožněno seznámit se s obsahem petice před jejím podpisem. Za účelem seznámení se s obsahem petice a shromážděním podpisů mohou být petice (příp. podpisové petiční archy) vystaveny na místě přístupném veřejnosti, jak předpokládá ustanovení § 4 odst. 4 petičního zákona. Žalobce své petiční právo uplatňoval výše popsaným způsobem a nemohl tak naplnit skutkovou podstatu přestupku neoprávněného záboru veřejného prostranství podle § 47 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona.

V příkaze vydaném Městským úřadem Soběslav dne 26. 10. 2015 pod č.j. MS/20979/2015/02/OOSM-OP-114/Har, kterým se žalobce uznal vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona se správní orgán nevypořádal s faktem, že v inkriminovaném čase vykonával žalobce na místě veřejně přístupném petiční právo podle čl. 18 Listiny základních práv a svobod. Předmětná petice vykazovala zákonné znaky, z jejího znění je seznatelné, že je adresovaná samosprávnému orgánu. Je tedy zřejmé, že prostřednictvím této petice bylo uplatňováno některé z politických práv žalobce. Krajský soud na tomto místě poznamenává, že politická práva, mezi něž se řadí i právo petiční, nepodléhají omezení uvedenému v čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, adresát se tak těchto práv nemusí domáhat pouze způsobem upraveným příslušným prováděcím zákonem.

Poslední dvě podmínky vyžadované ustanovením § 82 s. ř. s. byly rovněž naplněny. V případě vykázání žalobce z místa veřejně přístupného policejním orgánem se nejedná o rozhodnutí, zároveň bylo toto vykázání, resp. zásah zaměřen přímo proti žalobci. Soud proto uzavřel, že všech pět zákonných podmínek předepsaných pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s.ř.s. je dodrženo.

V posuzované věci vyvstává právní otázka týkající se kolize obecného užívání veřejného prostranství a zvláštního užívání veřejného prostranství. Definice veřejného prostranství je uvedena v § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) podle něhož jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Z této legální definice vycházejí i další zákony, např. stavební zákon nebo zákon o místních poplatcích, ve kterém jsou stanoveny poplatky za zábor veřejného prostranství.

Předmětem poplatku podle zákona o místních poplatcích jsou zvláštní způsoby užívání veřejného prostranství v tomto zákoně stanovené taxativním výčtem. Jiné způsoby zvláštního užívání veřejného prostranství nemohou podléhat poplatkové povinnosti. Zpoplatnit lze tedy pouze zvláštní užívání veřejného prostranství formou a) provádění výkopových prací, b) umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, c) pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, d) zařízení cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, e) umístění skládek, f) vyhrazení trvalého parkovacího místa a g) užívání

tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby tvorby filmových a televizních děl.

Užívání veřejného prostranství se rozlišuje na obecné a zvláštní, proto je i pro posouzení charakteru pozemku podstatné, zda je bez omezení volně přístupný komukoliv. V případě kladné odpovědi se jedná o veřejné prostranství a není přitom podstatné, zda je užívané pouze jednou osobou (srov. rozhodnutí NSS ze dne 25. 10. 2005, č.j. 5 As 49/2004-77, dostupné na www.nssoud.cz). Veřejným prostranstvím tak bude každý prostor přístupný všem bez omezení a zároveň splňující znaky veřejného prostranství podle ustanovení § 34 zákona o obcích. Zároveň není vyloučeno, aby režimu veřejného prostranství podléhaly i prostory ve vlastnictví osob soukromého práva.

K obecnému užívání veřejného prostranství není třeba žádné povolení a možnost k takovému užívání vzniká přímo ze zákona, přičemž okruh uživatelů je neomezený. V případě, že je jakýmkoliv způsobem vyloučen nebo omezen z užívání jiný uživatel, nejedná se nadále o obecné užívání, ale je nutno na takové užívání hledět jako na zvláštní. Obecné užívání je základní formou užívání veřejného prostranství. Jak vyplývá ze spisu, rozhodnutí MúS zakládá povolení zvláštního užívání komunikací – ulic Horní Příkopy a Jirsíkova. Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích: „*V mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak.*“ Ustanovení § 25 téhož zákona pak upravuje režim zvláštního užívání dálnic, silnic a místních komunikací. Není sporu, že ulice Horní Příkopy a Jirsíkova, stejně jako okolní chodníky, veřejná zeleň a parky jsou veřejným prostranstvím ve smyslu ustanovení § 34 zákona o obcích a vztahuje se na ně režim bezplatného obecného užívání. Zvláštní užívání veřejného prostranství je pak definováno v ustanovení § 4 zákona o místních poplatcích a může podléhat výběru místního poplatku stanoveného a upraveného v obecně závazné vyhlášce obce. Ústavní soud konstatoval ve svém nálezu ze dne 3. 4. 2007, sp. zn. Pl. ÚS. 44/06 (189/207 Sb.), že kromě stanovení místního poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství nemůže obec prostřednictvím obecně závazné vyhlášky stanovit zvláštní povolovací režim pro užívání veřejného prostranství. Zvláštní užívání veřejného prostranství je stanoveno taxativním výčtem v § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích a je úplatné. Předmětem poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství nemůže být jakékoliv užití bránící obecnému užívání, neboť takový způsob zvláštního užití v § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích obsažen není (srov. Pl. ÚS. 14/95, kde Ústavní soud mimo jiné konstatoval, *že je nutné provést specifikaci veřejných prostranství pro zvláštní užívání uvedením názvu místa, pokud tato veřejná prostranství název mají – náměstí, ulice, průchody apod., aby nedošlo k narušení právní jistoty občanů*).

Rozhodnutí MúS, kterým se povoluje zvláštní užívání silnic místních komunikací, ulice Jirsíkova a Horní Příkopy v Soběslavi pro pořádání kulturní akce Soběslavské slavnosti 2015 dne 19. 9. 2015, bylo vydáno v rozsahu užití vymezených místních komunikací k pořádání akce, bezpečnosti účastníků a pro zázemí slavnosti. Rozhodnutí dále specifikuje jednotlivé podmínky pro zvláštní užívání komunikace, především na úseku dodržování bezpečnostních předpisů a opatření, zajištění dopravního značení schváleného Policií ČR Tábor, atd. Povolení zvláštního užívání se výslovně vztahuje pouze na uvedené místní komunikace, a to na ulice Jirsíkova a Horní Příkopy podle ustanovení § 25 odst. 6 písm. c)

zákona o pozemních komunikacích. Rozhodnutí MúS zahrnuje mapku s vyznačením a specifikací vyhrazeného prostoru realizace Soběslavských slavností, který přesahuje místní komunikace uvedené v Rozhodnutí MúS. Nelze však z této mapky dovozovat režim zvláštního užívání i pro veřejná prostranství, která nejsou místní komunikací, tedy kde se nejedná o ulice Jirsíkova a Horní Příkopy.

Krajský soud uzavřel, že se v dané věci nemohlo jednat o neoprávněný zábor veřejného prostranství. Žalobce se nedopustil jednání, které by vykazovalo znaky zneužití Listinou základních práv a svobod zaručeného petičního práva, nebyl správní orgán, potažmo orgán veřejné moci oprávněn do výkonu tohoto práva jakkoliv zasahovat. Výkon petičního práva žalobce na místě veřejně přístupném nemohl být považován za neoprávněný zábor veřejného prostranství. Veřejné prostranství bylo v rozsahu 2x2 metry „zabráno“ za účelem výkonu petičního práva, jež bylo žalobcem realizováno v souladu se zákonem.

Soud proto žalobě zcela vyhověl a určil, že vykázání žalobce provedené strážníky městské policie města Soběslav při výkonu žalobcova petičního práva z místa veřejně přístupného, představuje nezákonný zásah.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl v řízení úspěch, a proto mu na náhradě nákladů řízení byla přiznána částka 8.800,- Kč, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč ze žaloby, dále náklady zastoupení, spočívají v odměně za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) celkem v částce 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a paušálu 2 x 300 Kč.

Žaloba byla projednána postupem odpovídajícím § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, protože účastníci projevili s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 7. dubna 2016

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v. r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka